

§§ 13 og 14. Det maa derhos erindres, at Frygten for, at ganske ubetydelige Skovtyverier skulle blive belagte med en uforholdsmæssig haard Straf, naar al ulovlig Skovhugt henføres under Begrebet Tyveri, for en ikke ringe Deel maa svinde, naar hensees til den Afgang, som Udkastets § 231 aabner til en mildere Bedømmelse af ulovlige Tilværelser paa Grund af Gjenstandens Ubetydelighed i Forbindelse med andre særegne Omstændigheder; det kan nemlig ikke betvivles, at denne Bestemmelse navnlig ogsaa vil kunne komme dem til gode, der kun have gjort sig skyldige i borttagelse af en enkelt Green eller Brændsel af ubetydelig Værdi til sjældent Brug eller til umiddelbart Forbrug. — Den foreslaaede Forandring i Straffen for ulovlig Skovhugt maa iøvrigt vistnok medføre en Forandring i flere af de i Fd. 26 Juli 1837 om Procesformen i Skovforbrydelsessager givne Bestemmelser, navnlig om Mansagningen efter borttagne Skoveffecter og om at den Paagjældende skal straffes, naar det bevises, at Ting, der svare til de i hans Besiddelse forefundne, ere bortkomne i Skoven; men de forandrede Regler i denne Henseende ville ikke have deres Plads i Straffeloven. Det samme gjælder med Hensyn til saadanne Bestemmelser som de, der indeholdtes i det ovenfor omtalte, af Rentekammeret i sin Tid udarbejdede, Lovudkast angaaende Straffen for at beskædiges Træer ved at bore i dem eller at afskrive Barken, for at plukke Bær, afmeie Græs og Lyng uden Eiermandens Tilladelse, for uberettiget Græsning af Kreaturer, for at antræffes i anden Mandes Skov med Dyr, Sang eller lignende Redskab o. s. v.; Bestemmelser herom turde der være Anledning til at optage i en særegen Forstpolitilov, som maatte ønskes at udfomme snarest muligt efter Straffelovens Emanation. Det har fremdeles været bragt paa Bane i Kommissionen, om der ikke maatte være Anledning til i Straffeloven, nærmest i Forbindelse med Udkastets § 230, at optage Bestemmelser, der kunde tydeliggjøre, at medens Bemægtigelse af Bildt i indelukkede Dyrehaver og ulovligt Fiskeri i Søer og Damme, hvoraf Fiskene vilkaarligt af Eieren kunne udtages, er at ansee og straffe som egentligt Tyveri, vil anden ulovlig Jagt og Fiskeri være at straffe

efter de derom givne eller senere udkomnende særlige Bestemmelser. For Optagelsen af en saadan Forfrist i Straffeloven kunde navnlig den Betragtning tale, at der muligt stundom turde gjøre sig uklare Forestillinger gjældende om, i hvilke Tilfælde ulovlig Jagt og Fiskeri er at betragte som egentligt Tyveri, og derhos den Omstændighed, at det vilde være ønskeligt at faae hævet Pl. 26 Octbr. 1751 og Pl. 15 Septbr. 1827, forsaavidt de bestemte Tyvsstraf for ulovligt Fiskeri i de kongelige færste Søer udenfor den ovennævnte Betin- gelse. Kommissionen er imidlertid kommen til det Resultat, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt i Straffeloven at optage nogen saadan Bestemmelse, da der dog ikke med Grund kan være nogen Tvivl om, at ulovlig Jagt og Fiskeri i de nævnte Tilfælde og kun i disse, er Tyveri og som Følge deraf ogsaa maa straffes som saadant, og da Bestemmelser om ulovlig Jagt og Fiskeri iøvrigt høre hjemme i særlige Love desangaaende. Men Kommissionen skal dog tillige udtale den Formening, at det vilde være ønskeligt, om der snart maatte kunne udfomme en ny Lov, som gav almindelige Regler navnlig om ulovligt Fiskeri; i en saadan Lov, hvor- til der vistnok er Trængsel, vilde da ogsaa de enkelte abnorme Bestemmelser, saasom i de nævnte Pl. 1751 og 1827, kunne hæves, og de i flere Henseender uforholdsmæssige Straffebestemmelser for ulovligt Østersfiskeri forandres. — Sluttelig tilføies, at forsaavidt foruden de tidligere nævnte Skovforordninger ogsaa Fd. 29 Octbr. 1794 § 22 sætter ringere Straf end Tyvsstraf for den, der bortstjæler Hegn, er det forudsat, at denne Forseelse fremtidig maatte blive at betragte enten som simpelt eller som undtaget Tyveri (§ 231) og straffes som saadant.

At der i Straffeloven bør optages en Paragraf, der nærmest kunde svare til Fd. 11 April 1840 § 30 angaaende „Tilfælde, hvori den almindelige Tyvsstraf bortfalder paa Grund af Forbrydelsens Beskaffenhed“, har i Kommissionen ikke været Gjenstand for deelte Meninger. Tværtimod har man anseet det for ønskeligt, om Begrebet om det saakaldte undtagne Tyveri kunde gives et noget videre Omfang, end der hjemles ved en streng Fortolkning af